

စင်စစ် ‘မအိမ်ကံ’ ဝတ္ထုကျောရိုးမှာ ကျွန်မတို့ရွာတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်မှန်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ငယ်ငယ် ရွာမှာနေစဉ်က ဝိုင်းတိုက်အပြင် ထွက်ကစားတော့မည်ဆိုလျှင် လူကြီးမိဘများက မှာတတ်သော စကားရှိပါသည်။ “ကစားတာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ကစားကြ...မကံ ပဲမှော်တိုက် ဘက် သွားမကစားကြနဲ့” ဆိုသည့်စကား ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကလည်း သည်လို မှာတိုင်း ကြားရိုးကြားစဉ် သဘောထားခဲ့ကြသည်။ မကံပဲမှော်တိုက်သည် ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခြံအတွင်းတွင် ထီးထီးကြီးရှိနေသော ပဲမှော်တိုက်ကြီးဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ငယ်စဉ် ကပင် ဆွေးလှပါပြီ။ ဘူးလို့၊ ဖရုံလို့အပင်များသာမက နွယ်ရှင်ကြီးတွေ၊ ချုံနွယ်ကြီး တွေ ငုံ့ထားသော ထိုပဲမှော်တိုက်ဆီကို ဘယ်ကလေးမှ တကန်တက သွားကစား တာမျိုး မရှိကြသော်လည်း လူကြီးတွေကတော့ သတိရတိုင်း မှတ်မှတ်ရရ မှာတတ် တာကလည်း အမှန်ပင်။

ကျွန်မတို့ နည်းနည်းကလေး သိတတ်သည့်အရွယ်ရောက်တော့ မကံဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးမိခဲ့သည်။ အမေတို့၊ ကြီးတော်တို့က သည်လိုမေးလျှင် ကောင်း ကောင်းမဖြေပါ။ “မကံ ဆိုတာ မကံပေါ့အေ...” ဆိုတာနှင့် ပြီးရသည်ချည်းပင်။ ပဲမှော်တိုက်က ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့လည်း “ပဲမှော်တိုက်က ပြိုတော့မှာလေ...မတော် ကစားနေတုန်း ပြိုကျရင် ဘယ်နယ်လုပ်မတုံး” ဆိုတာလောက်သာ ဖြေကြပါ၏။ တချို့ကလည်း မကံပဲမှော်တိုက်က နေဝင်ရင် မီးလက်တာ မြင်ရသတဲ့ဆိုတာမျိုး၊ သီချင်းညည်းသံ ကြားရတယ် ဆိုတာမျိုး၊ အမဲသား ပိသလုံးတဲ့ကြီး ဆွဲသွားတာ ပဲမှော်တိုက်အထိ စွတ်ကြောင်းရာကြီး တွေ သတိတော် ဆိုတာမျိုး မရေမရာ ပြောကြ တာများကိုလည်း ကျွန်မတို့ အကြားနာခဲ့ရသည်။ မီးရောင်ကို ဘယ်သူမြင်တာလဲ၊ သီချင်းသံကို ဘယ်သူကြားတာလဲ၊ စွတ်ကြောင်းရာကြီးကို ဘယ်သူတွေ့တာလဲ ဆိုတော့လည်း ဝေဝေဝါးဝါး ရှိကြပြန်သည်။ မဟုတ်သလိုလို့၊ ဟုတ်သလိုလို့၊ သေချာတာကတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်က မကံပဲမှော်တိုက်ဆိုတာကြီးကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရ တာတော့ အမှန်ပင်။

ကျွန်မကြီးတော်တွေထဲက အသက်အကြီးဆုံး ကြီးတော်ကြီးကတော့ စိတ်ကူး ရသည့်အခါ “မကံက အင်မတန်လှသကဲ့အေ...တစ်ရွာကတောင် လာငေးရသယုံ မိန်းမ...အသားကလေးများ ပဲတီချည်သန့်သန့်လို့ ဝါမြီး မှည့်နေသာအေ...ဆံပင်များ ဆိုရင် တံကောက်ကွေး ရိုက်ကရော...မျက်ခုံးတွေက တံစဉ်ကွေး...မျက်လုံးတွေက ဖန်တူလုံး...အသားကလေးတွေများ တုန်နေသလား မှတ်ရသယ်...” ဆိုတာမျိုး ပြောဖူးသည်။ သည်လောက်ပဲ များများစားစား ကြားခဲ့ရဖူးပါ၏။ ဖန်တူလုံးဆိုတာက ကလေးတွေ ကစားသော ဖန်ဂေါလီလုံးကလေးလို ကြည်လင်နေသည့်သဘောကို ဆိုလိုပါသည်။

အမှာစာ

(၁)

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတွင် လပေါင်း (၃၆) လတိုင်တိုင် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည် အဖြစ် ကျွန်မ ရေးသားခဲ့သော ‘မအိမ်ကံ’ လုံးချင်းဝတ္ထု ပြီးမြောက်သွားသည့်နောက် စာအုပ်အဖြစ် ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ထုတ်ဝေနိုင်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်မ အလွန် ဝမ်းသာမိပါသည်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိအားထုတ်ခဲ့ရသော စာအုပ် တစ်အုပ် စာအုပ်စင်ပေါ် တင်နိုင်ပြီဆိုသော ခံစားမှုကို ကျွန်မဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မအနေဖြင့် စာအုပ်ပေါင်း (၂၀) ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း လုံးချင်းဝတ္ထုအနေဖြင့်မူ ‘မအိမ်ကံ’ သည် စတုတ္ထမြောက် လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ သည်ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားရန် စိတ်ကူးစဉ်ကတည်းက ကျွန်မမှာ ရေးချင်စရာ၊ ထည့်ချင်စရာ၊ ဖြည့်ချင်စရာတွေ များခဲ့သည်။ အိမ်ကို ရောက်လာသမျှ စာပေမိတ်ဆွေ များ၊ စာရေးဆရာများ၊ ရုပ်ရှင်နယ်မှ မိတ်ဆွေများကို မရေးမိကပင် ဇာတ်လမ်း အကြမ်း ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေများကလည်း ‘မအိမ်ကံ’ အကြောင်း လုံးချင်း ဝတ္ထုအဖြစ် ပြီးမြောက်အောင် ရေးသားရန် အားပေးခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချမရေးဖြစ်သေးဘဲ စိတ်ကူးအတွင်း အောင်းထားခဲ့သည့်နှစ်တွေ အတော်ကြာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မငယ်ငယ်က ကြားခဲ့ဖူးသော မကံ (ဒေါ်ကံ) အကြောင်းက ပြည့်ပြည့် စုံစုံမဟုတ်ပါ။ ပြောကြသလောက်သာ ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်မအာရုံထဲ နှင့်နှင့်စူးစူး ရောက်မလာခဲ့သေးပါ။ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ရွာမှာ အလွန်ချောမောလှပသော ရွာသူ မိန်းမချောတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ဥစ္စာစည်းစိမ် ပြည့်စုံသည်။ လယ်ယာကိုင်းခင်း ပြည့်စုံသည့် သူကြီးသမီး ဖြစ်သည်ဆိုတာလောက်သာ ရင်ထဲရောက်ခဲ့ရသည်။

(၂)

ကျွန်မတို့မိဘများ ရွာမှ မြင်းခြံကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြပြီးသည့်နောက် မြင်းခြံမြို့တွင် ကျွန်မတို့မောင်နှမတစ်တွေ ကျောင်းနေခဲ့ကြသည်။ နှစ်စဉ် နွေကျောင်း ပိတ် ရွာပြန်တိုင်း မိဘဆွေမျိုးများအရိပ်တွင် ခိုလှုံကြရင်း တောစကားကို တောနား နှင့် ကြားခဲ့ရတာတွေသာ များခဲ့သည်။ တောသူတောင်သား ဆွေမျိုးသားချင်းတို့၏ ရိုးစင်းသော ဘဝတွေကြားမှာ အနေများခဲ့ရသည်။ ကျောင်းဖွင့်လို့ မြို့ကိုပြန်ရသော် လည်း စိတ်က ရွာကိုပင် လွမ်းဆွတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အရွယ်ကလေးရလာတော့ ရွာမှာ မကံပဲမှော်တိုက် မရှိတော့ပါ။ ပြိုကျသွားတာလား၊ ဖြိုဖျက်ပစ်လိုက်ကြတာလား တော့ မသိရ။ ပဲမှော်တိုက် မရှိတော့တာကိုတော့ သတိထားမိခဲ့ပါ၏။ မကံပဲမှော်တိုက် မရှိတော့သည့်အခါ မကံပဲမှော်တိုက်ဘက် သွားမကစားကြနဲ့ ဆိုသည့်စကားလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ရတော့သည်။ သည်လိုနှင့် မကံဆိုသော ရွာမိန်းမချော တစ်ယောက်၏အကြောင်းသည် ကျွန်မတို့ရွာကလေးမှာ ရှားရှားပါးပါး ကြားရသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်မ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူအရွယ်တွင် မြင်းခြံမြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ မိသားစု ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးမှာ အထက်တန်းပညာ၊ တက္ကသိုလ်ပညာတွေ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ တစ်ရက်မှာတော့ အမေက မကံ ပဲမှော်တိုက်အကြောင်း စကား ရောက်ရာမှ မကံ၏ဘဝဇာတ်လမ်းကို စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြခဲ့သည်။ အမေတို့က မမကံ ခေါ်ကြပါ၏။ မမကံ ဆိုသော်လည်း အမေတို့နှင့် ခေတ်ပြိုင် ရွယ်တူရွယ်တန်း မဟုတ်ပါ။ မကံခေတ်ကောင်းစဉ်က အမေတို့က တော်တော်ကို ငယ်ကြသေးသည် ဖြစ်၍ သူတကာ မမကံ ဆိုလို့ မမကံခွဲရသည်ဟု ဆိုပါ၏။ သို့သော် မမကံ၏ ဇာတ်လမ်းကို အမေတို့ကိုယ်တိုင် အရွယ်ရောက်တော့ ကောင်းကောင်းသိခဲ့ ကြားခဲ့ကြ ရပြီ။ အမေက သည်စကားအကြောင်းအရာကို ပြောပြတော့ အံ့ဩခဲ့ရပါ၏။

နောက်ပိုင်း ရွာကိုရောက်လို့ မိကြီး ထွေးကြီး၊ ကြီးတော်ကြီးတို့ကို တစ်စစ မေးရင်းက ဒေါ်ကံဘဝကို သိခဲ့ရသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က ကြောက်ရွံ့ခဲ့မိသော မကံပဲမှော်တိုက်နှင့် နီးနွယ်နေသော ဒေါ်ကံဘဝဇာတ်ကြောင်းက ကျွန်မ စာတွေ မရေးခင်ကတည်းက ကျွန်မရင်ထဲ စူးစူးခိုက်ခိုက် ခိုဝင်နေခဲ့ပါ၏။ ကျွန်မ စာတွေ

ရေးဖြစ်လာတော့ ဒေါ်ကံဘဝကို ဝတ္ထုရေးချင်မိသော်လည်း ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ် အနေဖြင့် အားမရချင်။ သည်တော့ ရွာပြန်ရောက်တိုင်း ဒေါ်ကံနှင့်ပတ်သက်စပ်ယှက် သမျှတွေကို ကျွန်မ ရှာဖွေတိုးခေါက်ရင်းက ဒေါ်ကံဘဝကို ဖြည့်ခဲ့ရသည်။ ဘဝရပ်လုံး အကြမ်းပေါ်လာတော့မှ အတန်ငယ် ခြုံငုံမိသောဇာတ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည် ဇာတ်လမ်းကို ကျောရိုးပြု၍ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးများနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ‘မအိမ်ကံ’ ဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ရေးမည်ဆိုပြန်တော့ နှစ်ကာလနှင့်ချီကာ ရင်ထဲ မွေးထားရင်း ထည့်ချင်သည့်ဇာတ်ကွက်တွေကို စိတ်ကူးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပုံဖော်ရပါသည်။ နောက်ခံ အဖြစ် ကာလသတ်မှတ်ရပါသည်။ ထိုကာလနောက်ခံနှင့် လျော်ညီသော အခင်း အကျဉ်းကို ချရပါသည်။ ဝတ္ထုကို အထောက်အကူပြုမည့် စာအုပ်များကို ရှာဖွေဖွဲ့ ဖတ်ရမှတ်ရပါသည်။ နှစ်တစ်ရာပြကွဲဒီနှစ် စာအုပ်တစ်အုပ်ဝယ်ကာ မအိမ်ကံ မွေးဖွား သည်မှ ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးချိန်အထိ ရက်စဉ်မလွဲအောင် တေးရ မှတ်ရပါ၏။ ဝတ္ထု တည်ရာ မြင်းခြံနယ် မြေပုံတစ်ချပ် ကိုယ်တိုင်ဆွဲကာ ရွာများ၊ လမ်းများ၊ အထင်ကရ နေရာများကို ပုံစံချရသည်။ မအိမ်ကံတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဇယားကို ဆွဲရသည်။ ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင်များ၏ အမည်နှင့်တွဲကာ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ရေးမှတ်ထားရ ပါ၏။

တကယ်တန်းချရေးဖြစ်သည့်အခါမှာတော့ အခန်းတွေ ကြိုတင်ခွဲထားခဲ့ သော်လည်း အခန်းတစ်ခန်းချင်းမှာ ထည့်ချင်တာတွေ ရှိလာပြန်သဖြင့် တစ်ခန်းကနေ နှစ်ခန်း၊ သုံးခန်း ပွားရတာများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ဇာတ်လမ်း ဝေဝေဆာဆာရှိစေရန် ဇာတ်ကောင်များများ ထည့်ရတာမျိုးရှိသလို၊ အခြားအဖြစ်အပျက်တွေကို အံဝင်ခွင်ကျ ပေါင်းစပ်ရတာမျိုးလည်း ရှိရပြန်ပါ၏။ တစ်လချင်းရေးရင်းက ထည့်ချင်စိတ်ရှိတာ ကလေးတွေ ထည့်မိသည်လည်း အခါခါပင်။

(၃)

မအိမ်ကံဝတ္ထု ချမရေးမီ တစ်နှစ်က ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း ကျွန်မတို့အိမ်ကို အလည်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆရာက မန္တလေး မြို့ကိုရောက်တိုင်း အချိန်ရလျှင်ရသလို ကျွန်မတို့မိသားစုထံ ရောက်လာတတ်မြဲဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ကို မောင်နှမရင်းသဖွယ် စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မအိမ်ကံ ဇာတ်လမ်း တည်ထားပုံကို ပြောပြသည့်အခါ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်းဆက် ဝင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ရေးသည့်အခါတွင်လည်း စိတ်လွတ်ပြီး ရေးရန်နှင့် ဖော်ပြမည့် ကာလအတိုင်းအတာနှင့် စေ့မျက်နှာကို မစဉ်းစားဘဲ ရေးနိုင်သမျှ ရေးပါရန်ပင် မှာခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးမြို့သို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း အိမ်ကို လာရောက်လည်ပတ်ရင်း စိတ်ရွန့်အားပေးခဲ့သည့်အတွက်လည်း ကျွန်မမှာ

များစွာ အားဖြစ်ရပါ၏။ မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြသည့်အခါတွင်လည်း ပန်းချီ ဆရာ ဆရာဖေညွန့်ဝေ၏ လက်ရာကောင်းများနှင့် လစဉ် နေရာပေး ဖော်ပြခဲ့သည့် အတွက် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဆရာဖေညွန့်ဝေ၊ ဆရာမျိုးမြင့်ညိုမိုး၊ ကိုလင်းနိုင်ဦးနှင့် ရွှေပိုင်းတော်သူ ပိုင်းတော်သားများကို ကျေးဇူးများစွာ တင်ရပါသည်။

သည်ဝတ္ထုကို ရေးရာတွင် ကျွန်မအဖို့ရာ အဓိက ဖော်ပြလိုရင်း အချက် တစ်ချက် ရှိပါသည်။ မြန်မာမိန်းကလေးများ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ရွာခလေ့ ရုပ်ခလေ့ကို မြတ်နိုးလေးစား တန်ဖိုးထားတတ်သောစိတ်နှလုံးကို ကျွန်မတတ်စွမ်းသမျှ ဝတ္ထုတွင် ထည့်သွင်းလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာကျေးတောသဘာဝများနှင့် ကျေးတော နေ တောသူတောင်သားများ၏ စိတ်နေသဘောထားကို အခါအားလျော်စွာ ပွဲနဲ့ပြချင် သည်။ အထူးသဖြင့် ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင် (သို့မဟုတ်) မြဖက်ကွမ်းတောင် (သို့ မဟုတ်) မြစိမ်းကွမ်းတောင်ဆိုသည့် ကွမ်းတောင်ကို ကိုင်ရသည့် မြန်မာမိန်းကလေး တို့တွင် ပြည့်စုံရသော အရည်အချင်းများသည် ရွာစံပြမိန်းကလေး (တစ်နည်း) ရွာကျက်သရေ ဖြစ်ပါ၏။ ငှက်ပျောဖက်ရွက်ကွမ်းတောင်သည် ရွှေကွမ်းတောင်၊ ငွေကွမ်းတောင်၊ ကျောက်စိကွမ်းတောင်များထက် ပိုမို၍ တန်ဖိုးထားခြင်းခံရသဖြင့် ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကိုင်ဘဝသည် ရှေးခေတ် မိန်းမပျိုကလေးများအဖို့ရာ တန်ဖိုး အားဖြင့် မက်စက်သော ကိုယ်ကျင့်တရား နိမိတ်ပုံ ဖြစ်ရပါ၏။ ရုပ်ရွာက ရွေးချယ် သည့် ကွမ်းတောင်ကိုင်ဆိုသော ဆုလာဘ်ကို တပ်မက်သလို အများက သတ်မှတ် ထားသော စည်းစံနှင့်အညီ ရိုးရိုးသားသား စင်စင်ကြယ်ကြယ် စောင့်စည်းခဲ့ကြခြင်း သည်လည်း ချစ်စရာ လူမှုခလေ့ကောင်း ဖြစ်ရပါ၏။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော် လည်း ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်ချင်လှသော စိတ်ခံစားမှုအားကြီးသူ မအိမ်ကံအကြောင်း ဇာတ်လမ်းသည် တွေးတောဆင်ခြင်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာ ပါသည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်မ ရေးဖွဲ့ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

သည်ကနေ့ခေတ်မှာတော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ရမည့် မိန်းကလေးအတွက် စံတွေ ထုံးတွေပင် လျော့ရဲလာသည့်အလျောက် အလျဉ်းသင့်သူက သင့်သလို ကွမ်း တောင်ကိုင်နေကြပါပြီ။ မည်သူမဆို ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ရှိလျှင် ကိုင်နိုင်ကြပါပြီ။ ရှေးကတော့ သည်လိုမရပါ။ ရွာက သတ်မှတ်ထားသော စံသည်ပင် ဥပဒေကဲ့သို့ တည်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အပျိုစင်ဘဝကို ကျက်သရေရှိစွာ စောင့်ရှောက် တတ်သောအလေ့နှင့် အကျင့်စာကောင်းကို မွေးမြူပေးကြခြင်းဟု ကျွန်မထင်သည်။ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဘဝကို အလှအဖြစ် ခံယူသူတွေ ရှိသကဲ့သို့ပင် ဘဝအဖြစ် ခံယူသူ တွေလည်း ရှိခဲ့သည်။

‘မအိမ်ကံ’ ဝတ္ထုသည် ကွမ်းတောင်ကိုင်ဘဝကို မက်စက်ခဲ့ရာသူ မိန်းမချော တစ်ယောက်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းလို့သာ ဆိုချင်ပါတော့သည်။

သည်စာအုပ်ကို ရေးရန်အတွက် စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ်ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုနောက်ခံနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးနှင့်နွယ်သော စာအုပ် စာတမ်းများကို ဖတ်ရှု၍ မှတ်စုထုတ်ရပါသည်။ မြန်မာ့သမိုင်းရက်စဉ်များကို ရွေးထုတ် ရပါသည်။ ထိုစာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့ကြသော ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မေးမြန်းရသည်လည်းရှိရာ၊ ကျွန်မကို အထူးကူညီခဲ့သူမှာ ဆရာညီစေမင်း ဖြစ်ပါ သည်။ မြင်းခြံမြို့နှင့် ထိုခေတ်ကာလ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို ပြောပြရုံမက ညကြီးသန်းခေါင် တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းမေးသည်ကိုပင် ဆရာက ဖြေကြားပေးခဲ့ ပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ သည်ဝတ္ထုကို ရေးရာတွင် ကျွန်မနှင့် ဆွေးနွေးဖက်၊ ငြင်းခုံဖက်၊ အကြံဉာဏ်ကောင်းပေးဖက်ဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိ ပါသည်။

စာအုပ်အဖြစ် ဖြစ်မြောက်စေရန် အစစအရာရာ ကူညီခဲ့သော ကိုဝင်းချို (ဇူဝံစာပေ) မိသားစုကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှာဖုံး ရေးဆွဲပေးခဲ့သော ပန်းချီဆရာ ဆရာမြင့်မောင်ကျော် ကိုလည်းကောင်း၊ လိုအပ်လျှင် သူပိုင်ကားတစ်စီးဖြင့် အကူအညီ ပေးခဲ့သော ဆရာညိုထွန်းလူ + မမိမိသော် ဇနီးမောင်နှံအားလည်းကောင်း၊ ကွန်ပျူတာ စာစီပေးသော ညီမငယ် မိုးသူဇာ မိသားစုကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဖော်ပြစဉ်ကတည်းက စိတ်လက်ရှည်စွာ ဖတ်ရှုအားပေးခဲ့ကြသော ရွှေပရိသတ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ပေးစာများဖြင့် ဝေဖန်အားပေးခဲ့ကြသော အနယ် နယ်အရပ်ရပ်မှ ချစ်သော စာဖတ်သူများကိုလည်းကောင်း၊ အပေးမှ ဆက်သွယ်ကာ နှုတ်အားဖြင့် အားပေးခဲ့ကြသော ကျွန်မ၏ ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံး ကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာယ တင်ပါကြောင်း ဆိုချင်ပါ၏။

ကျက်သရေရှိသော မြန်မာမိန်းကလေးများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ...။

ခင်ခင်ထူး
၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
မန္တလေး